

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 101.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΑΙΝΑ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ

1759.

—ο—

Πρὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἔτους, αἱ ἀνθοπώλαιναί τῶν Παρισίων, συνεκρότουν πολυάριθμον καὶ πλουσιώτατον σωματεῖον ἔχον ἴδιον ἀρχηγόν. Τέσσαρα ἔτη διέμενον μαθητευόμεναι, καὶ δύο ἄλλα ὑπερέτουν ὑπὸ τὰς διευθυνούσας ἴδιον κατὰστημα ἀνθοπώλαινας· τὸ μὲν δίπλωμα ἐτίματο 30, ἡ δὲ διεύθυνσις 500 φράγκων. Ὅσαι δὲ ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἐπιστάθαι τοῦτο, ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον νέαι, εὐμορφοί, καὶ πολλοὶ χρονογράφοι τῆς 18' ἑκατονταετηρίδος μετέδωκαν εἰς ἡμᾶς ὀνόματά τινα ἐξ αὐτῶν.

Ἡ περιφημοτέρα ὅλων ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ Νανέττα Λολλιέ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐστέναζον οἱ ἐξ εὐγενῶν νέοι αἱ συγνάζοντες τὸ 1759 τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, (Palais-Royal). Ἡ ἱστορία αὐτῆς

τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Βερτέν, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας, ἐξέθεσεν ἐν ὑπομνήματι πρὸς τὸν Κ. Πομπιδούρ, εἶναι τερπνὸν εἰδύλλιον συσκιαζόμενον ἀπὸ τὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ 18'.

Εἰς τινὰ ὁδὸν τῆς πόλεως κατῴκει τότε πολυάριθμός τις οἰκογένεια, εὐυπόληπτος μὲν καὶ ἐνάρετος ἀλλὰ πτωχή. Ὁ μὲν πατήρ, Ἀνδρέας Λολλιέ, ἐκέρδαινε τὸν ἄρτον αὐτοῦ καθαρίζων τὰς ὁδοὺς, ἡ δὲ μήτηρ ἐπώλει ἰχθύας. Ἀπέκτησαν δεκαεὶς τέκνα, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον, ἡ Νανέττα, ἦτον τόσον ὡραῖον, τόσον εὐφυῆ καὶ τότε κομψόν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου ἀπέκτησε τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν περιοίκων.

— Νανέττα, ἀνέκραξε μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ γραῖα μήτηρ τῆς ἰδοῦσα τὸ κάλλος τῆς θυγατρὸς τῆς δωδεκαετοῦς οὔσης, θὰ εἶσαι ἡ ὡραιότερα ὅλων τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι θὰ πωλοῦν ψάριν.

— Μάνα μου, ἀπεκρίθη ἡ Νανέττα, θέλω νὰ γίνω ἀνθοπώλαινα.

— ὦ! ὦ! ἡ γλωσσοῦ! ἀπεκρίθη ἀποτόμως ἡ γραῖα ἰχθυοπώλαινα· ἐγὼ νὰ σὲ βάλω γινῶσιν.

Καὶ ῥάπισμα ῥωμαλέον ἐκρότησεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς νέας κόρης.

Τὴν ἐπαύριον ἔγεινεν ἄφαντος· μάταιαι ὑπῆρξαν ὅλαι αἱ ἐρευναι εἰς ἃς ἐπεδόθησαν οἱ γονεῖς τῆς διὰ τὴν εὐρωσὶν· μόλις μετὰ τρία ἔτη ἔμαθον ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Βαλουά μονὴν τῶν Καρμηλιτῶν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβον τὴν εἰδήσιν αὐτὴν ἡ νέα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

— Διὰ τί ὑπῆλθες εἰς τὸ μοναστήριον; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ γραῖα ἐνῶ τὴν ἐπεριπτύσσετο ὡς μαινομένη.

— Δὲν θὰ σὲ τὸ εἰπῶ, μάνα μου.

— Διὰ τί, πρὶν ὑπῆλθης, μᾶς ἄφησες κρυφίως; τὸ ἔκαμες οἰκειοθελῶς ἢ ὄχι;

— Ὑπεσχέθην νὰ μὴ τὸ φανερώσω εἰς κανένα.

Εἰς μάτην τὴν παρεκίνησε καὶ ὁ ἐφημέριος νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν· ἡ νέα ἔμεινεν ἀκαμπτος.

— Νανέττα, εἶπεν ὁ ἐφημέριος· εἶσαι δεκαπέντε χρόνων· δὲν ἠθέλησες νὰ γείνης καλογραῖα· οἱ γονεῖς σου δὲν εἶναι εὐκατάστατοι. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἐπάγγελμα.

— Ἄγιε ἐφημέριε, θέλω νὰ γείνω ἀνθοπώλαινα.

— Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ φέρει, κόρη μου, εἰς τὴν διαφθοράν.

— Ἄγιε ἐφημέριε, ἀπεκρίθη ἡ νέα μὲ τόνον ἀσυνήθην εἰς τὰς νέας τῆς ἡλικίας τῆς, ὅλοι οἱ δρόμοι φέρουν εἰς τὸν οὐρανόν.

— Δὲν συγκατανεύω, ἀνέκραξεν ἡ γραῖα Λολλιέ· πρέπει νὰ γείνης ἰχθυοπώλαινα· εἶμαι γερόντισσα, καὶ θὰ σὲ ἀφήσω τὸ καλὰθι μου.

— Μάνα μου, ἡ θὰ γένω ἀνθοπώλαινα ἢ θ' ἀναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ διαπαντός.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐδυσώπησε τοὺς συζύγους Λολλιέ, οἱ ὅποιοι ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Νανέτταν νὰ πωλῇ ἄνθη. Ὁ δὲ καλὸς ἐφημέριος τὴν ἐπρότρεψε νὰ εἶναι φρόνιμος καὶ σεμνὴ.

— Μείνε ἥσυχος, ἄγιε ἐφημέριε, ἀπεκρίθη μειδιῶσα ἡ νέα, θὰ εἶμαι καὶ σεμνὴ καὶ φρόνιμος.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Νανέττα ἐφάνη εἰς τὸν κήπον τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου. Ἰδοὺ τέλος πάντων ἔγεινεν ἀνθοπώλαινα!... Καὶ ὅποια ἀνθοπώλαινα! λέγει ὁ Κ. Βερτέν εἰς τὸ πρὸς τὴν Κ. Πομπιδούρ ὑπόμνημά του. Ἐφώραί πάντοτε μεταξωτὰ, λεπτότατα καὶ κεντημένα ὑφάσματα, ἀδάμαντας καὶ χρυσά. Τὸ κένιστρόν της, σχῆμα ἔχον κόγχης χρυσεῆς, κεκαλυμμένον ἐνδοθεν μὲ κυανοῦν μεταξωτόν, ἐκρέματό ἀπὸ τῶν ὤμων της διὰ ταινίας γαλανῆς, μέχρι τῆς μέσης της ἦτις ἦτο ἡ λεπτοτέρα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Σανδάλια ἐκ λεπτοτάτου δέρματος, φέροντα πόρπην καὶ κόμβον κομψότατον, περιέκλειον πόδας νύμφης. Ἡ ἐσθὴς της ἦτο βραχεῖα, καὶ αἱ λελαξευμένα κνήμαί της ἐδείκνυν τοὺς ἀργούς καὶ ἀσώτους νέους τῶν εὐγενῶν.

Μόλις ἐφάνη, καὶ πανταχόθεν ἠκούσθησαν φωναὶ θαυμασμοῦ· κύριοι καὶ κυρίαι ἐσωρεύθησαν περὶ τὴν νέαν ἀνθοπώλαινα, καὶ ἐπλήρωσαν τὰς μικρὰς ἀνθοδέσμας της πρὸς τὸν φλωρίον ἐκάστην. Τοιοῦτος δὲ ὑπῆρξεν ὁ γενικὸς ἐνθουσιασμός ὥστε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον τῶν Βερσαλλιῶν ἔγεινε λόγος περὶ τῆς ὡραίας καὶ ἀπαραμύλλου Νανέττας. Ὁ μαρκίων Λου-

βουά, ὁ κόμης Châtre, ἀπέτειναν πρὸς αὐτὴν μεγάλαις προτάσεσι· ἀλλ' ἐκείνη, εὐθύμως πάντοτε καὶ ἐνίοτε σκωπτικῇ, διεσκέδασεν ἐντὸς ὀλίγου τὸ σήμας τῶν περὶ αὐτὴν βομβοῦντων νέων, καὶ, πρᾶγμα παράδοξον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακολογίας, ἡ ὡραία Νανέττα ἀπέκτισεν ὄνομα γυναικὸς αὐστηροτάτης ἀρετῆς. Μετερχομένη τὸ ἐπάγγελμά της ἐδείκνυε σπανίαν πολυτέλειαν· πέντε ἢ ἑξ ὑπῆρξαι μετὰ στολῆς τὴν ἠκολούθουν μικρόθεν, καὶ δὲν ἐπλησίαζον αὐτὴν εἰμὴ ὅσας ἐπρόκειτο νὰ ἀνανεώσωσι τὰ ἄνθη της. Ἐντὸς δὲ τριῶν ἐτῶν ἀπέκτισε τοιαύτην περιουσίαν, ὥστ' ἐλέγετο ὅτι εἶχε πενήτηκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα κατ' ἔτος. Ἐπλούτισε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς ἀδελφάς της· καὶ ὁμῶς ὅλοι ἀμφέβαλλον ἐὰν μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν λατρευτῶν της κατώρθωσέ τις νὰ μαλλάζῃ τὴν καρδίαν της· τοσαύτη δὲ ἦτον ἡ ἀμφισβησία, ὥστε οἱ συναθροιζόμενοι εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, εἰ καὶ συνήθως ἐπιβήσπεις εἰς τὴν κακολογίαν, δὲν ἐτόλμων νὰ εἰπωσὶ τι περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Νανέττας.

Καὶ τῶνόντι, ἡ καρδία της ἦτο καθαρὰ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀναίσθητος.

Μεταξὺ τῶν εὐγενῶν νέων οἵτινες ἤρχοντο εἰς τὸν κήπον, ὑπῆρχέ τις μελαγχολικὸν ἔχων τὴν ὄψιν· τὸ ἐνδυμὰ του ἦτο ἀπλοῦν, καὶ κανεὶς ἰδιαίτερος καλλωπισμὸς δὲν ἐφαίνετο οὔτε εἰς αὐτὸ οὔτε εἰς τὴν λαβίδα τοῦ ξίφους του. Καθ' ἐκάστην ἡ Νανέττα, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, τὸν ἀπῆντα. Ἠγόραζεν ἀνθοδέσμην ἀντὶ ἐξήκοντα λεπτῶν, ἔρριπτε βλέμμα γλυκὺ καὶ περίλυπον εἰς τὴν ἀνθοπώλαινα, καὶ ἀπεχώρει στενάζων. Ἡ Νανέττα θὰ ἐδίδοε καὶ δέκx χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὡραίου ἐκείνου νέου, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἐμάντευσε τὸν ἔρωτα. Ἡ τύχη τὴν ἐδοκίμησεν.

Ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὸν κόπον ἐκάθησεν ἑσπέραν τινὰ ἐπὶ θρανίου ὅπου ἐπλησίασαν μετ' ὀλίγον ὁ μαρκίων Λουβουά καὶ ὁ κόμης Châtre, ὁμιλοῦντες κατ' ἰδίαν· ἡ ἀνθοπώλαινα ἤκουσε μέρος τῆς συνομιλίας των, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ ὡραῖος νέος ὠνομάζετο πρίγκηψ Κουρτεναί, ὅτι ὁ πατὴρ του ἀποθανὼν ἀφῆκε χρέη ὑπέρογκα, καὶ ὅτι, δι' ἐνδεῖαν, δὲν παρουσιάζετο εἰς Βερσαλλίας.

Μόλις ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν, καὶ λαβοῦσα τὸ μικρὸν κένιστρόν της, ἐσκηώθη.

— Ποῦ τρέχεις, ἀγριακάτοιμον; ἠρώτησεν ὁ μαρκίων Λουβουά. Μήπως σὲ φοδίζει ἡ παρουσία μας;

— Τόσῳ πολὺ ἔτρεξα σήμερον, ὥστε θὰ ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ.

Καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ὡς πετηλὸν.

— Ποῦ ὑπάγει νὰ κρυφθῇ ἡ ἀρετὴ αὐτή; εἶπεν ὁ la Châtre.

— Ὡ φίλτατε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ Λουβουά· αὕτη δὲν θέλει τὰ παλάτια· ἀγαπᾷ τὰς καλύδας.

— Τί λέγεις, μαρκίων; δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἡ Νανέττα ἔχει κατοικίαν λαμπροτάτην;

— Ὅτε ἡ Νανέττα ἐφθάσεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπέ-

πεμψε τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὴν ἀμφίπολόν της, καὶ ἔμεινε μόνη ἐντὸς μικροῦ δωματίου ὅπου κατεγίνετο εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μουσικῆς, τῆς ὀρχήσεως, τῆς φιλολογίας, τῆς ιστορίας ὅσας ἐπερίσσευον εἰς αὐτὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀνθέων.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξε πεσοῦσα γυναικίτι, εὐσπλαγχνίσου με τὴν ταλαίπωρον. Ἀγαπῶ τὸν πρίγκηπα Κουρτεναί! Ἄν ἦτον δυνατόν νὰ γείνω ἀξία αὐτοῦ! Ἀλλὰ πόσον εἶμαι τρελή! . . . ἐγὼ κόρη παρὰδαινας, νὰ γείνω πρίγκηπέσσα Κουρτεναί! Ἀδύνατον! . . . Εὐσπλαγχνίσου με, Θεέ μου, καὶ δὸς ὀλίγην δύναμιν εἰς τὴν ἀσθενῇ μου καρδίαν!

Καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ταύτην ἐκάθησεν, ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, καὶ ἐδυήθη εἰς λογισμούς.

— Ὁ Κ. Κουρτεναί εἶναι πτωχός, ἀνέκραξεν αἰφνης. Πτωχός! . . . ὦ! ἂν ἐδυνάμην νὰ τὸν ἀνακαλύψω τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο μυστικόν! . . . Ἐρκίσθην ὁμως, καὶ δὲν θὰ παραβῶ τὸν ὄρκον μου. ὦ! ἐάν ἤξευρα ποῦ κατοικεῖ ὁ Κ. Κουρτεναί!

— Εἰς τὴν ὁδὸν . . . ἀνέκραξεν ὠραῖός τις νέος, ὅστις, εἰσελθὼν ἀκαροποδητή, ἤκουε τὸν μονόλογον τῆς Νανέττας.

— Σὺ εἶσαι, Μαρκέλε, ἠρώτησεν ἡ ἀνθοπώλαινα;

— Ἐγὼ, ἀδελφὴ μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὅστις ἦτο μαθητιῶν εἰς τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Κ. Παγκόου, τοῦ ἐκδότου τῆς *Ἐγκυκλοπαιδείας*. Ἐκεῖ διευθύνομαι τώρα. Μὴ θέλῃς νὰ τὸν στείλῃς ἄνθη;

— Ὅχι, ἀδελφέ μου· ἡ ἀδελφὴ σου Νανέττα δὲν στέλλει ἄνθη εἰς τοὺς νέους κυρίους. Ἐγὼ μόνον νὰ σὲ δώσω μίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτόν.

— Γρήγορα, Νανέττα μου, διότι βιάζομαι.

Ἡ δὲ ὠραία ἀνθοπώλαινα, λαβοῦσα κονδύλιον, ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα·

ἠ Φίλτατέ μου ἀντιμέ!

Ἄ Εἶμαι γραῖα καὶ συγγενὴς σου πλησιεστάτη. Αὐτοῦμαι δὲ βλέπουσα ὅτι πάσχεις. Εἶσαι πτωχὸς ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι πλουσία. Δός με λοιπὸν τὴν αἰδειαν νὰ σὲ προσφέρω, χάριν τῶν συγγενικῶν καὶ φιλικῶν σχέσεων μᾶς, τὸ περισσεύμα μου τὸ ὅποιον εἰς σὲ εἶναι ἀναγκαιότατον. Καθ' ἑκάστον μῆνα θὰ λαμβάνῃς ἐκ μέρους μου τέσσαρας χιλιάδας φράγκων. Ταύτην δὲ τὴν πρώτην φοράν σὲ στέλλω εἰκοσιτέσσαρας, αἵτινες ἔσως ἐξαρκέσωσιν εἰς τὰ ἀναγκαιότερα ἐξοδα τῆς πρώτης σου ἐγκαταστάσεως.

Ἡ ἀγαπητῇ σου ἐξαδέλῳ. ()*

Μετὰ τινὰ ὥρας ὁ Κουρτεναί ἔλαβε τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνθρωπὸς τις ἐνεχείρισε πρὸς αὐτόν τὴν προαναγγελλθεῖσαν ποσότητα, τὴν ὁποίαν δὲν ᾔθελσε νὰ δεχθῇ ὁ πρίγκηψ.

— Κουρτεναί, ἀνέκραξεν ὁ μαρκίων Λουδουά, παρὼν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην· ἡ τόση σου ἀφιλοκέρδεια εἶναι ὑπερβολικὴ. Δέξου. Τίς ἤξευρε ἐάν ἐκεῖνη ἡ ὀ-

πεία σὲ στέλλει τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν πληρόνῃ ἱερὸν χρέος;

Ὁ πρόεδρος Μοντεσκιέ καὶ ὁ κόμης Βρὸς, παρόντες ἐπίσης, εἶπον τὰ αὐτά. Ἐδέχθη λοιπὸν τὰς εὐεργεσίας τῆς θείας τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ᾤρχισε νὰ διάγῃ βίον ἀνετον καὶ λαμπρόν. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν δὲ τῆς θείας ἐλάμβανε τακτικῶς κατὰ μῆνα τὴν ποσότητα τῶν τεσσάρων χιλιάδων φράγκων. Τότε μυρίαὶ προτάσεις γάμου ἐστάλησαν πρὸς τὸν Κ. Κουρτεναί ἐκ μέρους γυναικῶν αἵτινες πρὶν αὐτὸ καὶ ἐρύπτον πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἀπέβαλεν ἐπιμόνως ὅλας, διότι ἠγάπα τὴν ὠραίαν ἀνθοπώλαινα.

Καθ' ἑκάστην, μεταβαίνων εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, ἐπλησίαζε τὴν Νανέτταν, ἐλάμβανε ἀπὸ τὸ κάθιστρόν της ἀνθοδέσμην, ἐπλήρωνε φράγκα ἔξ, καὶ ἀνεχώρει μὲ καρδίαν πάσχουσαν πλεόντερον παρὰ χθές.

Ἡ δὲ Νανέττα ἐτρεφετο ἀπὸ γλυκυτάτας ἐλπίδας· ὅσας ἐδόλεπε τὸν πρίγκηπα, φωνὴ κυρίᾳ ἔλεγε πρὸς αὐτὴν· μὲ ἀγαπᾷ!

Ἐν ἑτοῖς παρῆλθεν, ἑτοῖς εὐδαίμονι διὰ τε τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν ἀνθοπώλαινα. Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Μαίλου, ἡ Νανέττα, καθημένη εἰς τὸν κήπον, ἤκουσε τρεῖς κυρίους προσφέροντας συνεχῶς τὸ ὄνομα τοῦ Κουρτεναί, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ πρίγκηψ ἀπέβαλε τὰς προτάσεις τῆς Κ. Κραόν.

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἀναχωρήσασα μετὰ σπουδῆς· τί ἤκουσα! ὁ πρίγκηψ ἀπέβαλε τοιαύτην λαμπρὰν συγγένειαν! μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν! τί νὰ προσφέρω πρὸς αὐτόν εἰς ἀμοιβὴν τοιαύτης θυσίας;

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἐσκέπτετο.

— Εἶμαι τρελή! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους. Χρειάζεται γυναικίτης· ἄς γράψω εἰς τὸν πρίγκηπα.

Καὶ μὲ χεῖρα σταθεράν ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν·

Φίλτατέ μου ἀντιμέ!

Διὰ τί ἀπέβαλες τὰς προτάσεις τῆς Κ. Κραόν; ἔχει καὶ περιουσίαν καὶ γένος λαμπρόν. Σὲ στέλλω τὸ κεφάλαιον τῆς χρηματικῆς ποσότητος τὴν ὁποίαν λαμβάνεις ἐκ μέρους μου κατὰ μῆνα, καὶ ἀδάμαντας διὰ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν σου.

Ἄ Εἴαν, φίλτατέ μου ἀντιμέ, συγκατατεθῇς εἰς τὸν γάμον ταύτον, φέρε ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἡμερῶν γαρόφalon εἰς τὸ στῆθος σου, ἐάν δὲ μὴ, ῥόδον.

Καὶ καλέσασα ἀμέσως τὸν ἐπιστάτην της.

— Κ. Βωτρού, εἶπε, νὰ πωλήσῃς αὐριον ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων κτήματά μου.

Δὲν θὰ σᾶς μείνῃ λοιπὸν, Κυρία, εἰμὴ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα.

— Ἀς εἶναι, Κ. Βωτρού· θὰ εἶμαι πάντοτε πλησία ὡς ἀνθοπώλαινα.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ πρίγκηψ ἔλαβε μικρὸν κιβώτιον περιέχον ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων καὶ λαμπροτάτους ἀδάμαντας.

(*) Ἰδε τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κ. Βερτιν, τὴν δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Peuchet εἰς τὰ μυστικά του ὑπομνήματα, Τόμ. Β'.

— Δὲν ἠεὶ θάνῃ ποτὲ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀνθώπαινα, τόσῳ εὐτυχῇ τὸν ἑαυτὸν μου. Ὁ πρίγκηψ εἶναι πλούσιος, καὶ θὰ νυμφευθῇ τὴν Κ. Κουρτενὴ χωρὶς νὰ ἐντραπῇ. Ἀς ὑπάγω εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον. Θεέ μου! Θεέ μου! ἐάν ὁ Κ. Κουρτενὴ φορῇ γαρόφαλλον, θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου!

Καὶ βαλοῦσα τὰ ὠραιότερα ἐνδύματά της ἐξῆλθε τερετίζουσα φειδὸν ἄσμα. Ἄν καὶ ἠγωνίζετο νὰ φανῇ εὐθυμὸς καὶ ἀφροντίς, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου, τὰ ἀτακτὰ κινήματά της, ἐπρόδιδον τὴν ταρχὴν τῆς καρδίας της.

Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὸν κήπον, τὸ σύνθημα τοῦτο θέατρον τῶν θριάμβων της. Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο, ὡς πάντοτε, περὶ αὐτὴν, καὶ τὰ φλωρία ἐπιπτον ὡς βροχὴ εἰς τὸ κένιστρόν της· ἀλλ' αὐτὴ, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰς ὑποκλίσεις τῶν μεγιστάνων καὶ τὰ μειδιήματα τῶν μεγάλων κυριῶν, ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματός τὸν πρίγκηπα. Τὸν ἶδε τέλος πάντων· ἀλλὰ δὲν ἔφερεν οὔτε γαρόφαλλον οὔτε ῥόδον. Πλησιάζας δὲ τὴν Νανέτταν προσφέρουσαν πρὸς αὐτὸν ἀντιδέσμεν,

— Δὲν ἔχεις, εἶπεν, οὔτε γαρόφαλλον οὔτε ῥόδον;

— Πρίγκηψ, ἠρώτησεν ἡ Νανέττα, ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ἀνθὰ ἐπιθυμεῖτε;

— Ῥόδον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια δὲν διέφυγε τὴν ἀνθώπαινα, ἐπὶ τοσοῦτο συνετάραξεν αὐτὴν, ὥστ' ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κ. Κουρτεναί. Πλῆθος συνέρρευσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ πολλοὶ νέοι εὐγενεῖς συναμιλλῶντο τίς νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Κάμετε τόπον, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ μὲ φωνὴν πάλλουσαν· σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμδρομήν σας· τὸ φορτίον μου δὲν εἶναι βαρὺ.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀπέθεσε τὴν ὠραίαν Νανέτταν εἰς τὴν κλίνην της.

Ἡ λειποθυμία της διήρκεσεν ὥρας πολλάς· ὅτε γὰρ ἀνένηψεν ἐστρεψὰς τὰ βλέμματα πρὸς ὅλας τὰς ὀνίχας τοῦ κοιτῶνος.

— Δὲν τὸν βλέπω, εἶπε ψιθυρίζουσα· θὰ ἦτον ὄναιρον.

Ἡ μήτηρ, αἱ ἀδελφαί, ὁ ἀδελφὸς της Μαρκέλος, ἱστάντο ὄρθιοι περὶ αὐτὴν, παρατηροῦντες καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της.

— Τί συνέβη; ἠρώτησεν διὰ τί μὲ βλέπετε μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους;

Ὁ Μαρκέλος διηγήθη τὴν σκηνὴν τῆς λειποθυμίας, προσθεὶς ὅτι τὴν ἐσκόπεε μόνος ὁ πρίγκηψ Κουρτεναί, χωρὶς νὰ θελήσῃ τὴν βοηθεῖαν οὐδενός.

— Μαρκέλε, εἶπεν ἡ Νανέττα νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς ἐκ μέρους μου.

— Τί χρειάζεται, ἀδελφή μου; θὰ ἔλθῃ μόνος τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας σου. Ἐστειλεν ἕως τῶρα δις τὸν ὑπηρετὴν του.

Γλυκὸ μειδιάμα διέσχισε τὰ χεῖλη τῆς Νανέττας· αἱ παρειαί της ἠρυθρίασαν, καὶ εὐτυχία ἀρρήτου ἐπλημύρισε τὴν καρδίαν της.

Μετ' ὀλίγον ἦλθον μεγιστάνες, ἱερεῖς, καὶ ἄλλοι ἐκ

τῶν γνωστοτέρων διὰ νὰ ἐρωτήσωσι περὶ τοῦ συμπτώματος τῆς ὠραίας Νανέττας. Ὁ σωρὸς οὗτος τῶν λατρευτῶν ἀνεχώρησε τέλος πάντων, καὶ αὐτὴ, μείνασα μόνη μὲ τὸν ἀδελφόν της, τὸν ἠρώτησε·

— Νομίζεις ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ πρίγκηψ;

— Εἶμαι βεβαιωτάτη... Ἰδοὺ, ἔρχεται· ἐγνώρισα τὴν φωνὴν του. Σὲ ἀρῆκε μόνην· αὐτὸς δὲν εἶναι αὐθάδης ὅπως οἱ ἄλλοι.

— Ὁ πρίγκηψ Κουρτεναί περιμένει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παρακαλεῖ νὰ σὰς ἰδῇ, εἰπέ τις ὑπέρτης.

— Ἀς ὀρίσῃ, ἀπεκρίθη ἡ ἀνθώπαινα καθήσασα εἰς θρανίον.

Ἐνῶ δὲ εἰσήρχετο, ἡ νέα ἠθέλησε νὰ σπικωθῇ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις της τὴν κατέλιπον, καὶ πεσοῦσα εἰς τὸ θρανίον της, ἐκάλυψε μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ πρίγκηψ ἐγονυπέτησε, καὶ ἐπιθεὶς τὰ χεῖλη εἰς τὴν δεξιὰν τῆς ὠραίας Νανέττας,

— Ἐπροφάτευσά, εἶπε μὲ φωνὴν πάλλουσαν, τὸ μυστήριον τῆς καρδίας σου. Ἐδέχθην τὰς εὐεργεσίας σου, καὶ χάρις εἰς σὲ εἶμαι πλούσιος· ἀλλὰ μένει νὰ συμπληρώσῃς τὴν εὐτυχίαν μου.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, πρίγκηψ;

— Ἡξούρω, ὠραία Νανέττα, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς· ἐπιθυμῶ τὴν παντοτεινὴν μας συμβίωσιν.

— Ἐγὼ νὰ γαίνω πρίγκηπέσσα Κουρτενέ! ὄχι, ὄχι· δὲν θέλω νὰ φανῇτε γενναιότερός μου.

Ἐάν μὲ ἀποβάλῃς, θὰ εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!

— Πρίγκηψ, περίμενε ἕως αὔριον, καὶ θὰ σὲ ἀποκριθῶ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Νανέττα δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, ἀλλ' ἔμεινε μόνη ἐντὸς τοῦ θαλάμου της. Τί ἐγίνετο εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ οὐδὲν γινώσκει· ἡ πάλιν ὁρῶς θὰ ὑπῆρξεν ἀκάθεκτος καὶ πολυχρόνιος.

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπιούσης ἐσηκώθη ἡσυχὸς καὶ θαρσάλεα.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πλησιάζουσα εἰς μικρὰν τράπεζαν, ὁποῖα θυσία!

Καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πολὺ, τὴν κεφαλὴν ἐχουσα μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν της· ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν, τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ πένθιμον ἀσπασμόν, πρὸς τὸν πρίγκηπα Κουρτεναί.

Πρίγκηψ!

«Ὁ ἔρως σὰς παραφέρει· ἡ μετ' ἐμοῦ συγγένειά σας θὰ σὰς ἀτιμάσῃ. Ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾷτε τόσον, ὀφείλω νὰ σὰς δώσω τὴν τρυφωτάτην τῶν ἀποδείξεων τῆς πρὸς ὑμᾶς συμπαθείας μου. Ἀποβάλλω τὴν πρότασίν σας. Ὅταν θὰ λάβετε τὴν ἐπιστολήν μου, ἡ ἀνθώπαινα Νανέττα θὰ ἔχει παρητημένα τὰ ἐγκόσμια διὰ παντός. Ἀφίνω εἰς τοὺς συγγενεῖς μου τὴν περιουσίαν μου τὴν ὁποῖαν ἐκέρδησα πωλοῦσα ἀνθὰ. Αἱ δὲ ποσότητες τῆς ὁποίας ἐλάβετε ἐξ ὀνόματος τῆς θείας σας ἀνίκουσιν εἰς ὑμᾶς.

«Ὁ οἰκειότερός σας συγγενὴς ἐνόμισεν ὅτι ἐδύνατο ν' ἀποπλύνῃ διὰ τῶν χρημάτων τοῦτων ἑγ-

κλημα, τὸ ὅποιον ὠρκίσθηεν νὰ μὴ φανερώσῃ ποτέ. Ὑγιαίνεται, καὶ μὴ ληρμόνηται ἐκείνην ἣτις θέλει παρακαλεῖ καθ' ἐκάστην τὸν Θεὸν δι' ὑμᾶς εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου ὑπάγει νὰ κλεισθῇ.

« ΦΑΝΕΤΑΙ ἡ ἀνθοπώλαινα. »

Καὶ σπερχίασα τὴν ἐπιστολὴν, ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον, παρεχώρησεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς ὀλῆς τῆς τὴν παρουσίαν, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐν ἀγνοίᾳ ὄλων.

Μετὰ τινὰς ὥρας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων ἔφερε τὴν Νανέτταν Λολιέ εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου ἐπεθύμει νὰ ἐγκαταβιώτῃ.

Ὁ δὲ πρίγκηψ Κουρτεναί, λαβὼν τὴν ἀπάντησιν, παρεδόθη εἰς τοιαύτην λύπην, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ παραρροήτῃ. Ἐβόρμεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νανέττας· ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς τῆς αὐτοῦ ἔγινον πῶς κατέφυγε. Τότε διευθυνθὲν πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐμαθὲν ὅτι ἡ ὠραία ἀνθοπώλαινα ἦτο ἐντὸς μονῆς. Ἐπράξε πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ ν' ἀποπροσπαθῇ ἐκείθεν τὸ ἡρώϊκον τοῦτο θέμα τοῦ ἔρωτος, καὶ ὑπέσχετο τὴν ἡγουμένην ὅτι θὰ ἤρπαζε διὰ τῆς βίας τὴν νέαν. Ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας καλίσας τότε αὐτὸν,

— Πρίγκηψ Κουρτεναί, εἶπεν, εἰάν ἦσο Λουδοβίκος ΙΔ', εὐλόγῃς ν' ἀρπάξῃς τὴν ἐρωμένην σου· ἀλλ' εἶσαι ἀπλῶς εὐγενὴς, καὶ ἔχω διαταγὰς νὰ καταστείλω τὰς ὁρμὰς σου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπετάχθη εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς εἰρήμηντος τοῦ. Μεταβαίνων καθ' ἐκάστην, ὅπως καὶ προτίμον εἰς τὸν κήπον τοῦ Βασιλικῆς Παλατίου, διέβριζε σιωπηλῶς ὅλας τὰς ὁδοὺς, ἃ νυκτῶν τὴν ὠραίαν ἀνθοπώλαινα τὴν ὅποιαν δὲν ἐμελλε πλέον νὰ ἴδῃ. Οἱ φίλοι τοῦ τὸν κατέπεισαν τέλος πάντων νὰ ἐλθῇ εἰς Βερσαλλίας, πολλὰ δὲ καὶ λαμπρόταται προτάσεις ἔγεινον πρὸς αὐτόν.

— Ὅχι, ὅχι, ἀπεκρίνετο μειδιῶν πικρῶς δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ποτέ. Ὡ πάτερ μου, ἔλεγε καθ' ἰδίαν, ἐμάρανας τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῶν Κουρτεναί!

Τί ἐστήμανον οἱ μυστηριώδεις οὗτοι λόγοι;

Τὸ μυστικὸν τοῦτο ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον ἡ ὠραία ἀνθοπώλαινα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ.

(Συνέχεια τῆς φυλλίδ. 100.)

—ο—

ΚΕΦ. Δ'.

Πάθη λέξιων — Ὁρθογραφία — Διάστιξις.

§. α.

[Σελ. 18. Ἐγγ.] « Προστίθεται ἐνίοτε φωνήεν εἰς

τὸ μέσον τῆς λέξεως κατὰ πλεονασμὸν, ὡς Ἀριστομάχο ἀντὶ Ἀριστομάχου, ὅπου πλεονάζει τὸ Κ. »

Διόρθ. — Τὸ παράδειγμα εἰληπται ἐκ τῶν Φουρμάντιων Ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς ὁμοιον εὑρηται καὶ τὸ Ἀριστάνδρο ἀντὶ Ἀριστάνδρου καὶ ἄλλα πολλά. Ἀγνοοῦμεν δὲ ἂν ἡ τῶν ἀρχαίων γραμματικὴ ἢ αἰσθητικὴ ἐπυγχώρει τὸν τοῦ Κ πλεονασμὸν καὶ μέσω τῶν συμφώνων τῆς ὑπερθετικῆς καταλήξεως ΙΣΤΙΟΣ. Ἐν τούτῳ γνωρίζομεν ὑπὸ Ἡρωδιανοῦ « ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκτεῖον τόνον φυλάττει· οἷον ὦρακα, ἐώρακα, καὶ ἄλλαχού Κενός· ποίου εἶδους; πλεονασμοῦ ἐπέκτασις· καὶ τί ἐστὶν ἐπέκτασις; συλλαβῆς πλεονασμὸς κατὰ τὸ μέσον τὸν οἰκτεῖον τόνον φυλάττων, οἷον ἀδελφός, ἀδελφεός » (α). Κατὰ τοῦτον τοῦλάχιστον τὸν κανόνα τὸ Ἀριστάνδρος εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ τὸν πλεονασμὸν μέσω τοῦ ΣΤ [Ἀριστάνδρος], διότι ἄλλως, πῶς δυνατόν νὰ φυλάξῃ τὸν οἰκτεῖον τόνον; Οὐδέποτε γὰρ εὑρηται Ἑλληνικὴ λέξις ἀντιπροπαροξύτοος.

§. β'.

[Αὐτόθ. Ἐγγ.] « Σύμφωνα, τὰ ὅποια εἰς τοὺς μέγετετα χρόνους ἐγράφοντο διπλᾶ, εἰς παλαιὰς Ἐπιγραφὰς εὑρίσκονται ἀπλᾶ, ὡς Καλικράτης, ἀντὶ Καλλικράτης. »

Παρατ. — Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν νόθων Ἐπιγραφῶν τοῦ Φουρμάντου. Ἀλλ' ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐπιγραφῇ παραδοξῶς καὶ ἀπλοῦν καὶ διπλοῦν τὸ Α παρυσιάζεται, οἷον Ἀπόλλων, Καλιστῶ, Ἀκάκαλις καὶ Ἀκάκαλλις. (β).

§. γ'.

[Αὐτόθ. Ἐγγ.] « Πάθη λέξεων. »

Συμπλ. — Μετὰ τὸν παράγραφον τοῦτον τοῦ Ἐγχειριδίου, προσθετέος καὶ ὁ ἐξῆς.

Ὁρθογραφία τῶν Ἐπιγραφῶν.

α. Τὸ Ε ἀντικαθίσταται πολλάκις διὰ τοῦ Α, οἷον Ἀμάρᾳ ἀντὶ Ἀμέρα (γ).

β. Τὸ Δ ἀπαντᾷται ἐνίοτε ἀπλοῦν, οἷον καδαλημένῳ ἀντὶ καδδαλημένῳ. (δ).

γ. Τὸ προσγραφόμενον τῇ ᾠστικῇ Ι, ἐνίοτε παραλείπεται εἰς τὰς μεταγενεστέρους Ἐπιγραφὰς, οἷον τῷ ἐνιαυτῷ ἀντὶ τῷ ἐνιαυτῷ. (ε).

δ. Τὸ Κ τῆς ΕΚ προθέσεως πρὸς τοῦ Β. Γ. Δ. Α. Μ. μετατρέπεται εἰς Γ, οἷον Ἐγδικος, ἐγ Αἰνδου, ἐγ Μιτυλίνης κ. τ. λ. (ζ).

(α) Μ. Ἐτυμολ. ἐν Α. Ὁσ. Κενός.

(β) Franz. El. Ep. Gr. N. 36. — (Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς γυναικαῖς ἐπιγραφαῖς εὑρηται σύμφωνα ἀπλᾶ ἀντὶ διπλῶν, οἷον C. I. 2. κτλ. Σ. Ε.).

(γ) Λοκρικ. Ἐπιγρ. Ἐκδ. ὑπὸ I. Οἰκονομίδου. Σελ. 44. Κερκύρ. 1850. εἰς 4ον.

(δ) Corp. Inscrip. Gr. N. 24. (ὡς καὶ ἄλλα διπλᾶ σύμφωνα. 18. Κεφ. Δ'. §. 6'. σημ. 6'. Σ. Ε.).

(ε) Αὐτ. N. 265. (Παραλείπεται κυρίως ἀπὸ Ἀντιωνείων. Ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ Μακεδόνων. Σ. Ε.).

(ζ) Αὐτ. N. 423, 404, 457, 484, 525, 645, — Maron. Oson. 51. — Franz. El. Ep. Gr. pag. 127.